

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαΐου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 25

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Πρὶν σκεφθοῦν καὶ οἱ κυνηγοὶ μας νὰ σηκώσουν τὰ τόξα τους, τὸ λαμαντίνι ἄρπαξε τὸν Τόπ καὶ χάθηκε μαζί του στὸ βυθὸ τῆς λίμνης.

Ὁ Νάβ, ὠπλισμένος μ' ἓνα ρόπαλο, ἔκαμε νὰ ὀρμήσῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν σκύλο.

— Ὁχι, Νάβ! φώναξε ὁ μηχανικός, ἐμποδίζων τὸν γενναῖο ὑπηρέτη.

Ὡστόσο, μιὰ πάλη ἐγένετο κάτω ἀπ' τὰ νερά, μιὰ ἀνεξήγητη πάλη, —γιατὶ μὲ τέτοιους ὁρους πῶς μπορούσε νάντισται ὁ κακόμοιρος ὁ Τόπ; — μιὰ φόβερη πάλη, ὅπως ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ ἀναστάτωμα τῶν νερῶν, μιὰ πάλη ποῦ ὅχι ἐτελείωνε ἀφευκτὰ μὲ τὸν θάνατο τοῦ σκύλου!

Ἐξαφνα ὅμως, μέσα 'ς ἓνα κύκλο ἀπὸ ἀφρούς, ὁ Τόπ ξαναφάνηκε. Σὰ νὰ τινάχθηκε ἀπὸ κάποια ἀγνωστὴ δύναμι, σηκώθηκε στὸν ἀέρα, δέκα πόδια σχεδὸν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, ξανάπεσε στὰ τρικυμισμένα νερά καὶ κολύμπησε πρὸς τὴν ὄχθη, ὅπου βγήκε χωρὶς σοβαρὰς πληγὰς, σωσμένος σὰν ἀπὸ ἓνα θαῦμα!

Ὁ Κύρος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν τίποτα! Κι' ἄλλο ἀκόμη ἀνεξήγητο: Ἡ πάλη ἐξακολούθει ἀκόμη κάτω ἀπ' τὰ νερά. Φαίνεται ὅτι κάποιο ἰσχυρότερο ζῷο εἶχε ἐπιτεθῇ στὸ λαμαντίνι, ποῦ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ τὸν σκύλο καὶ νὰ μυνθῇ.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐδάσταζε πολὺ. Τὰ νερά ἐκοκλίνισαν ἀπὸ αἷμα, τὸ σῶμα τοῦ ἀμφιβίου ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια, παρασύρθηκε καὶ σὲ λίγο ξεβράστηκε στὴν ἀμμουδιά.

Οἱ ἄποικοι ἔτρεξαν 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Τὸ λαμαντίνι ἦταν ψόφιο. Μακρὸ δεκαπέντε πόδια, ὅχι ἐξύγιζε τοῦλάχιστο τραῖς χιλιάδες λίτρες. Στὸ λαιμὸ τοῦ ἐφαίνετο μιὰ μεγάλη πληγὴ σὰν μαχαιριά.

Τί ζῷο λοιπόν, δυνατότερο, εἶχε σκοτώσῃ ἔτσι τὸ δυνατό ἐκεῖνο λαμαντίνι; Κανένας δὲν μπορούσε νὰ τὸ βρῇ. Καὶ συλλογισμένοι, οἱ ἄποικοι γύρισαν στὰ Καρίνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Τὸ ρεῦμα τῆς λίμνης. — Τὰ σχέδια τοῦ Κύρου Σμιθ. — Τὸ λίπος τοῦ λαμαντινοῦ. — Πῶς γίνεται ἡ γλυκερίνη. — Καὶ νιτρογλυκερίνη. — Σαποῦνι. — Θεϊκὸν ὀξύ. — Ἀζωτικὸν ὀξύ. — Ὁ κατασράκτης.

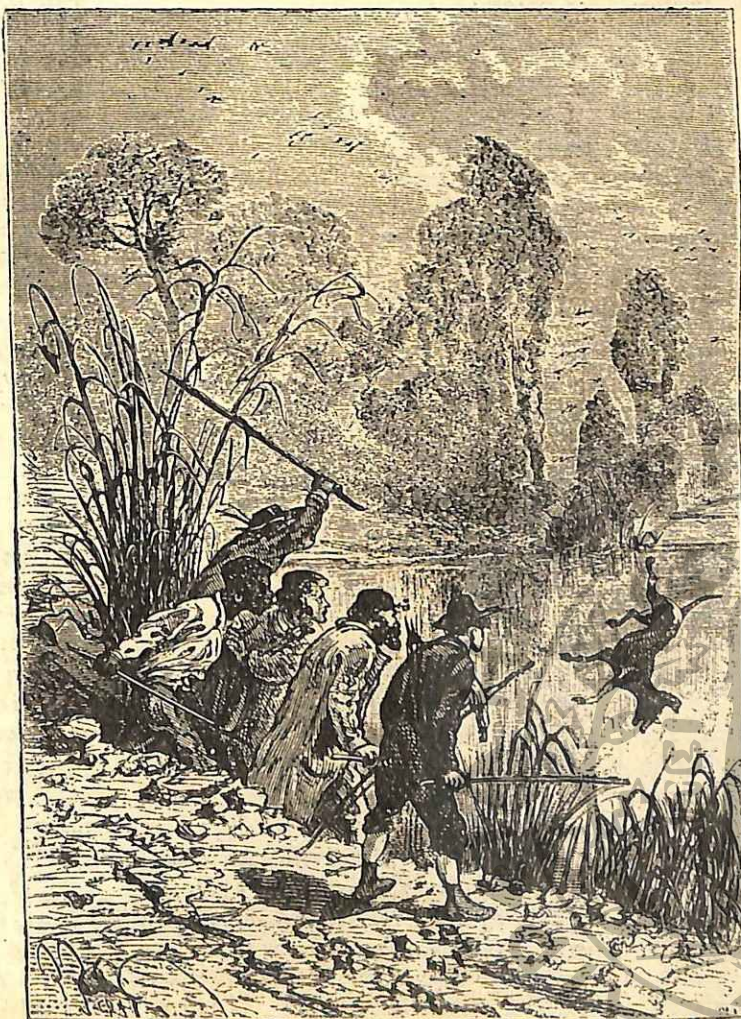
Τὴν ἐπαύριον, 7 Μαΐου, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ἀφίνοντας τὸν Ναβ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα, ἀνέβηκαν εἰς ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας, ἐνῶ ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Πέγκροφ πήγαν στὸ δάσος γιὰ νὰ πάρουν ξύλα.

Ὁ μηχανικός καὶ ὁ ρεπόρτερ ἐφθασαν σὲ λίγο στὴν ἀμμουδιά, ὅπου εἶχαν ἀφίσχῃ χθὲς τὸ πτώμα τοῦ ἀμφιβίου. Τὸ ἐτρωγαν τώρα τὰ πουλιά, ποῦ ἀναγκάστηκαν νὰ τὰ διώξουν μὲ πετρίδες, γιὰτὶ ὁ Κύρος Σμιθ ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ λίπος τοῦ λαμαντινοῦ καὶ νὰ τὸ φυλάξῃ γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀποικίας. Ὅσο γιὰ τὸ κρέας του, καὶ αὐτὸ βέβαια ὅχι μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθῇ, ἀλλὰ ἦταν δουλειὰ τοῦ Νάβ.

Ἐκεῖνὴ τὴν στιγμὴ, ὁ Κύρος Σμιθ εἶχε ἄλλα στὸ νοῦ του. Ἦθελε νὰ ἐξηγιστῇ τὸ μυστήριον τῆς χθεςινῆς ἐκείνης πάλης, νὰ μάθῃ τί εἶδος μαστόδοντος ἢ ἄλλου θαλασσινοῦ τέρατος εἶχε κάμῃ στὸ λαμαντίνι τὴ μεγάλη ἐκείνη πληγή.

Ἐκύτταζε λοιπόν, παρατηροῦσε μὲ προσοχή, ἄλλα τίποτα δὲν ἐφαίνετο μέσα εἰς τὰ ἥσυχα νερά τῆς λίμνης, ποῦ σπινθηροβολοῦσαν εἰς τὴν πρωΐνῃς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Κοντὰ εἰς τὴν ὄχθη, ἦταν ρηχά. Ἀλλ' ἀπὸ καὶ πέρα, ὁ

«Ὁ Τόπ τινάχθηκε στὸν ἀέρα.» (Σελ. 197, στ. α.)

βυθός έχαμήλωνε και στο κέντρο της λίμνης το βάθος θα ήταν βέβαια σημαντικό.

— Δεν βλέπω τίποτα ύποπτο, κύριε Σμιθ! Είπε σε λίγο ο ρεπόρτερ.

— Ούτε εγώ, αγαπητέ μου Σπίλεττ, και μου είναι αδύνατο να εξηγήσω τα χθονία συμβάντα.

— Αλήθεια, είναι ανεξήγητα. Τι είδους μαχαίρι είναι αυτή που έχει το λαμαντίνι; Και πώς ο Τόπ τινάχθηκε στον αέρα με τόση δύναμη; Θα έλεγες, ότι ένα δυνατό χέρι τον τινάξε έτσι και ότι το ίδιο χέρι, ωπλισμένο με μία μεγάλη κάμα, έσκότωσε ύστερα το λαμαντίνι....

— Πραγματικώς, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ ανεξήγητο. "Αλλά δεν είναι επίσης ανεξήγητο, πώς σώθηκε κι' εγώ τότε, πώς βγήκα από το νερό και πώς έφθασα στους άμολόφους... Έδω μαντεύω κάποιο μυστήριο, που θα το ανακαλύψουμε βέβαια μια μέρα. "Ας εϊμαστε προσεκτικοί, άλλ' ας μη λήμμε τίποτα στους συντρόφους μας γι' αυτά τα παράδοξα. "Ας κρατούμε της παρατηρήσεις μας για 'μιας μόνο και ας εξακολουθούμε τη δουλειά μας.

Γνωρίζουμε, ότι ο μηχανικός δεν είχε ανακαλύψει ακόμη από ποιο μέρος έφευγαν τα περισσεύοντα νερά της λίμνης. Αλλά τώρα είδε κάτι, τι, που ίσως θα τον ώδηγούσε: Ήταν ένα ρεύμα, αρκετά ζωηρό 'ς εκείνο το μέρος. "Ερρίξε μερικά ξύλα και είδε ότι παρέρροντο προς τη μεσημβρινή γωνία της λίμνης. Και ακολουθών από την όχθη το ρεύμα, έφθασε σιγά-σιγά ως εκεί.

Παρατήρησε τότε, ότι τα νερά χαμήλωναν, βαθούλωναν, σα να τα κατάπινε καμμία τρύπα της γης. Έβαλε ταύτι του στην επιφάνεια της λίμνης κι' άκουσε καθαρά τον κρότο ενός ύπογειου καταρράκτη.

— Από δω! έφώναξε με χαρά, από δω άδειάζει η λίμνη. Από κάποιον άγιο, σκαμμένο στον όγκο του γρανίτη, από κάποια κοιλότητα, που θα μπορούσαμε να την χρησιμοποιήσουμε, τα νερά φθάνουν στη θάλασσα. Θα τη βρούμε αυτή την κοιλότητα! Θα τη βρούμε!

"Εκοψε ένα μεγάλο κλαδί, το έκαθάρισε από τα φύλλα του, το έβύθισε στη γωνία που εσχημάτιζε η όχθη, κι' είδε ότι πραγματικώς υπήρχε μια μεγάλη τρύπα, ένα πόδι μόνον χαμηλότερα από την επιφάνεια του νερού. Κ' η δύναμις του ρεύματος, 'ς εκείνο το μέρος, ήταν τόση, ώστε το καλάμι άποσπάσθηκε από τα χέρια του μηχανικού κι' έχάθηκε.

— Τώρα δεν υπάρχει αμφιβολία, είπε ο Κύρος Σμιθ. Από εδώ - κάτω αρχίζει ο άγιωγος που ζητούσαμε' κι' εγώ θα τον ξεσκεπάσω.

— Πώς; ρώτησε ο Γεδεών Σπίλεττ. — Θα χαμηλώσω κατά τρία πόδια την επιφάνεια των νερών της λίμνης.

— Και πώς μπορεί να γίνει αυτό;

— "Αν δώσουμε στα νερά μια διέξοδο πιά πλατιά απ' αυτή.

— Σε ποιο μέρος;

— Στο μέρος της όχθης το πλησιέστερο στην άκρογιαλιά.

— Αλλά εκεί - πέρα η όχθη είναι γρο-νιτή!

— Θα τον ανατινάξω αυτόν τον γρο-νιτή και τότε τα νερά θα φύγουν από εδώ και θα ξεσκεπάσουν αυτή την τρύπα.

— Και θα σχηματίσουν βέβαια ένα καταρράκτη, που θα πέφτει στην άκρογιαλιά, είπε ο ρεπόρτερ.

— Και που θα τον χρησιμοποιήσουμε, έπρόσθεσε ο μηχανικός. Πάμε! πάμε!

"Εξέκριναν, για να επιστρέψουν στη Καμίνια. Ο Γεδεών Σπίλεττ είχε τότε πεποίθησι στον Κύρο Σμιθ, ώστε δεν άμφέβαλλε διόλου, ότι η επιχείρησις θα επιτύχαινε. Και όμως πώς μπορούσαν, χωρίς πυρίτιδα, χωρίς τα κατάλληλα έργα-λεία, νανοίξουν την γρανιτινή εκείνη όχθη; Ο μηχανικός δεν θα επιχειρούσε μια εργασία ανώτερη από της δυνάμεις των;

Στα Καμίνια, βρήκαν τον Χάρμπερτ και τον Πέγκροφ να ξεφορτώνουν τα ξύλα, από τη σχεδία που τους κουβάλησε το πατάμι.

— Σήμερα είμαστε ξυλοκόποι, είπε γελών ο ναύτης' όποτε θέλετε να γίνουμε μαραγκοί ή κτίστες...

— Κτίστες όχι, αποκρίθηκε ο μηχανικός, άλλα χημικοί.

— Ναι, έπρόσθεσε ο ρεπόρτερ' θα κάμουμε πυρίτιδα και θανατινάξουμε το νησί.

— Θανατινάξουμε το νησί; έφώναξε ο Πέγκροφ.

— Ένα μέρος τουλάχιστο...

— Άκουστέ με, φίλοι μου, είπεν ο Κύρος Σμιθ.

Και τους ανακοίνωσε το αποτέλεσμα των παρατηρήσεων του. Κατά την γνώμη του, μια μεγάλη σπηλιά θα υπήρχε μέσα στον όγκο του γρανίτη που άποτελούσε τη βάση της Τερψιθέας, κι' ο σκοπός του ήταν να φθάσει ως αυτή τη σπηλιά. Πρώτα λοιπόν έπρεπε να ξεσκεπασθεί η τρύπα, όπου εχύνοντο τα νερά της λίμνης' κι' έφθανε γι' αυτό να χαμηλώσει η επιφάνειά της, που θα το κατώρθωναν αν έδιναν μια πλατύτερη διέξοδο στα νερά. Δεν είχαν παρὰ να κατασκευάσουν μια έρηκτική ουσία, για να ανατινάξουν ένα μέρος της όχθης. Κι' αυτό θα έκανε τώρα ο Κύρος Σμιθ με τα υλικά που είχε στη διάθεσί του η Φύσις.

Φαντάζεσθε με πόσο ένθουσιασμό άκουσαν όλοι, και προπάντων ο Πέγκροφ, αυτό το σχέδιο. Να μεταχειρισθούν τα μεγάλα μέσα, να ξεκοιλιάσουν εκείνο το γρανίτη, να δημιουργήσουν ένα καταρράκτη, ώ αυτό του άρεσε πολύ το ναύτη! Και θα έγινετο τώρα «χημικός» με όση προθυμία είχε γίνει «λίγος απ' όλα».

— Φτάνει να το θέλει ο μηχανικός, έλεγε στο Νάβ, και γίνονται και χοροδ-άσκαλοι!

Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ επιφορτίσθηκαν τότε να βγάλουν το λίπος του λαμαντίνιού και να παστώσουν το κρέας του, για να διατηρηθί. Κ' έφυγαν άμέσως, χωρίς να ζητήσουν άλλη εξήγησι.

Ο Κύρος Σμιθ, ο Χάρμπερτ κι' ο Γεδεών Σπίλεττ, εξέκριναν κατόπι τους και πήραν την άκροποταμιά, για να φθάσουν στο μέρος που ήταν το κοιτάσμα των λιθνοθράκων, όπου άφθονούσε κι' ο σι-στόλιθος πυρίτης.

Όλη σχεδόν η ημέρα ξοδεύθηκε για να κουβάληθούν στα Καμίνια αρκετοί τόννοι απ' αυτό το όρυκτο.

Την επάυριον, 8 Μαΐου, ο μηχανικός άρχισε την εργασία. Οι πυρίτιλοιθοι εκείνοι ήταν από άνωρανα, αλουμίνιον και προπάντων θειϊκόν σίδηρον. Έπρόκειτο λοιπόν ναπομονωθεί ο θειϊκός σίδηρος και να μεταδληθί το γρηγορώτερο εις θειϊκόν άλας (σουλφάτο.) Και απ' αυτό το σουλφάτο θα έβγαίνε κατόπι θειϊκόν όξύ, (βι-τριόλι.)

Το θειϊκόν όξύ είναι από τα χρησιμώ-τερα στη βιομηχανία, και τόσο, που η βιομηχανική πρόοδος ενός τόπου μετράται από το ποσόν του θειϊκού όξέος που ξο-δεύει. Οι άποικοι θα το μεταχειρίζοντο άρχότερα στην κατασκευή σπερμαστέων, στην κατεργασία δερμάτων κτλ. Άλλα για την ώρα, ο μηχανικός το προώριζε γι' άλλο σκοπό.

Πίσω απ' τα Καμίνια, έδιάλεξε ένα μέρος, που το ίσοπέδωσε καλά. 'Σ αυτό τό γήπεδο, έσώρευσε κλαδιά και ξύλα κι' άπάντω στο σωρό, έτοποθέτησε κοντά - κοντά τα μεγάλα κομμάτια του όρυκτου και τέλος τα σκέπασε μ' ένα στρώμα από τον ίδιο πυρίτη κοπανισμένο.

"Υστερα έβαλε φωτιά στα ξύλα και η πέτρας εκείνες αναφλέθηκαν, άφου περ είχαν κάθουντο και θειάρι. Τότε, στο πρώτο στρώμα του σπασιμένου πυρίτου, μπήκαν κι' άλλα, ώστε ναποτελεσθί ένας πελώριος σωρός, που σκεπάσθηκε με χώμα και ξερόχορτα, άλλα έμειναν και μερινές τρύπες, για να κυκλοφορή ο άέρας.

"Ετσι τον άφισαν, ως να γίνει η μετα-μόρφωσις. Γιατί θα έχρησιζόντο τουλάχιστο δέκα - δώδεκα ημέρες. Κ' ενώ έγι-νετο, μονάχη της πιά, η χημική αυτή έρ-γασία, ο Κύρος Σμιθ κατεγίνετο 'ς άλ-λες, βοηθούμενος από τους συντρόφους του με ζήλο παραδειγματικό.

Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ είχαν μα-ζέψι το λίπος του λαμαντίνιού σε πι-θάρια. Και τώρα έπρόκειτο να βγά-λουν απ' αυτό τη γλυκερίνη που πε-ριείχε, για να την κάμουν σαπούνι. Ο Κύρος Σμιθ μπορούσε ναπομονώσθι την γλυκερίνη που το έχρησιζετο, και με άσβέστη. Άλλά θα έγινετο ένα σαπούνι

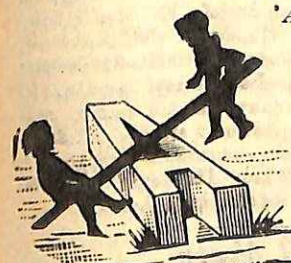
άδύλυτο, άχορητο. Ένώ αν έδουλεύε-το το λίπος με σόδα, θα έκανε σαπούνι διαλυτό και χρήσιμο. Ο μηχανικός λοιπόν έτροτίμησε ναποκτήθι σόδα.

Ήταν δύσκολο: "Οχι. Στα φύλλα έ-κείνα και στα άλλα θαλασσινά χορτα, που ήταν άρθονα στην άκρογιαλιά, σόδα υπήρχε. Έμάζεψαν μια μεγάλη ποτό-τητα απ' αυτά, τάρταν να ξεραθούν στον ήλιο κι' έπειτα τάναψαν μέσα σε λάκκους, στο ύαιθρο. Η φωτιά δια-τρήθηκε πολλές ημέρες ως που να λιώσουν, από τη μεγάλη θερμότητα, και η στάχτες. Έτσι έτχηματίσθηκε μια συμπαγής μάζα, στακτερή, που δεν ήταν παρὰ «φυσική σόδα».

Με την ουσία αυτή, ο μηχανικός ά-νακτέψι κατόπι το λίπος κι' άπέκτη-σε σαπούνι και γλυκερίνα. Άλλά δεν ήταν μόνον αυτό. Το έχρησιζετο ακό-μη και μια άλλη ουσία, η άζωτοϋχος πόνταττα, δηλαδή το νιτρικόν άλας ή ά-πλως νίτρον. Μπορούσε να την άπο-κτήσθι, αν έδούλευε την ανθρακοϋχη πόνταττα που βγαίνει εύκολα από τη στάχτη των φυτών, με άζωτικόν όξύ. Άλλά το έλεγε το άζωτικόν όξύ, που αυτό ακριβώς ήθελε να έχη. Δηλαδή «ραβδος κύκλος» απ' όπου δεν θάβγαίνε ποτέ! Εύτυχως, αυτή τη φορά, η καλή Φύσις το έπρομήθευσε νίτρο, χωρίς άλλο κόπο παρὰ να το μαζέψι. Ο Χάρμπερτ ανακάλυψε ένα κοιτάσμα τέ-τοιου όρυκτου στα ριζοδούνια του Φρα-γκλίνου. Δεν είχαν παρὰ να το καθα-ρίσουν.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟ ένα γράμ-μα που μου έστειλες αυ-τές της ήμέ-ρες «Ένα απ' τα παι-διά της Δια-πλάσεως», πληροφορούμαι ότι άδικα ρίχθηκαν η έρημειδες του Κινηματογράφου και των άτυνομικών του έργων, γιατί ο καί-μένος δεν τρώει τίποτα, αν μερικά παι-διά κάνουν ύστερα «Μάγας Χειράς» ή «Χέοια που σφίγγουν». Γιατί αυτά τα παιδιά θι ήταν αέκ φύσεως φίλοι αυ-τών των πραγμάτων και μόνο που ά-πόγειναν, άμα είδαν τ' άτυνομικά του Κινηματογράφου. Άλλά τάτυνομικά —εξακολουθεί το παιδί της Διαπλά-σεως, —είνε πιά διδακτικά από κάθε τι άλλο, γιατί ναί μεν μάς παρουσιάζουν τα έργα και της ημέρας των δια-

φόρων συμμοριών, άλλα στο τέλος βλέ-πουμε και την τιμωρία των κακούργων που της άποτελούν.

Έδω τώρα είναι ο κόμπος. Κάθε έρ-γο που παρουσιάζει —και μάλιστα με τη ζωτανότητα του Κινηματογράφου, — όλες της κακίες, της διαφθορές, της πονηρίας και της άισχροτήτες του κό-σμου, μπορούμε να το πούμε ήθικό, δι-δακτικό ή όπωσδήποτε άκίνδυνο για τα παιδιά, έπειδή στον τέλος συλλαμβάνον-ται από την Άτυνομία ή από τον νέ-τεκτιβ, οι κακοποιοί του ήρωες! Πολύ άμυδρόλλω! Το τέλος είναι μόνο μια στιγμή, ενώ η άτύλιξις των διαφόρων έγκλημάτων διατρά όλόκληρες ώρες. Και στην έντύπωσι του παιδιού, διατη-ρείται περισσότερο ο διαρκής αυτός θρίαμβος της κακίας, από τον στιγμιαίο θρίαμβος της άρετής και της δικαιοσύ-νης στο τέλος. Ίτως, αν έδλεπαν με την ίδια έκταση, έκτος από τη σύλλη-ψι, και την τιμωρία των κακούργων, — άλλους να στενάχουν σε μια φυλακή, άλλους ναεβδίζουν στο ίκρίωμα, — ίτως ή μια έντύπωσι θα έξουδετέρωνε την άλλη. Άλλά καθώς ξερούμε, αυτό δεν γίνεται. Πάντα, με τη σύλληψι των κακούργων, π έ ρ τ ε : η α ύ λ α ί α, δηλαδή τελειώνει η ταινία. Ο κινημα-τογράφος άφίνει τον θεατή να φαντα-σθί τα κατοπινά, ενώ τα προηγούμενα του τ' άδειξε ολοζώντανα. Αυτά μένουν στα παιδιά. Κι' όταν είναι «φίλοι εκ φύσεως αυτών», σπρώχνονται να τα κά-μουν, να τα μιμηθούν, και ξεχνούν όλως-διόλου την τιμωρία που τα περιμένει.

Άρρινε τώρα, ότι πολλές φορές κα-θαρίσει δεν υπάχει. Δηλαδή δεν φαί-νεται καν στο τέλος η τιμωρία. Ο συγ-γραφέας του άτυνομικού κινηματογρά-ματος το θεωρεί περιττό και προτιμά να δείξη την έγκληματική ήρωά του σύλληψι του για το τέλος —τέλος του έργου, που διαρείται όμως σε πολ-λά έντενη μέρη ή έπειτόδια, και που το καθένα πένει ολοκληρη παράστασι, ωτε το ίδιο έργο να βατρά ημέρες. Ένα παιδί λοιπόν μπορεί να ιδί την αρχή του και τη μέση του, άλλα να μην ιδί το τέλος ποτέ. Και να μείνη για πάντα με την έντύπωσι της πονηρίας και της κακίας που θριαμβεύει. Θα πητε: Και οι μυθιστοριογράφοι; που γράφουν για παιδιά, πολλές φορές δεν παρουσιάζουν κι' αυτοί έγκλήματα, πον-ηριές, κακίες, και κακούργους; που στο τέλος μόνο συλλαμβάνονται και τιμω-ρούνται, χωρίς κι' έδω η τιμωρία να περι-γράφεται με πολλές λεπτομέρειες; Ναι! άλλα οι μυθιστοριογράφοι αυτοί ξερούν να γράφουν για παιδιά' έχουν τον τρόπο να περιγράφουν το έγκλημα και συγγρό-νως να έμπνέουν την άπέχθεια του άνα-

γνώστη' κι' έχουν την τέχνη να παρα-θέτουν εν τώ μεταξύ την ήθική τους διδασκαλία, χωρίς να περιμένουν να βγή μόνο από το σύντομο, το βιαστικό τέ-λος. Γι' αυτό τα παιδικά μυθιστορή-ματα, που μοιάζουν με τάτυνομικά του Κινηματογράφου, διδασκάζουν μαζί και διδάσκουν. Ένώ αυτά που βλέπουν τα παιδιά στον Κινηματογράφο, διδασκάζουν μαζί και... διαφθείρουν.

Το παιδί της Διαπλάσεως ίσχυρίζε-ται, καθώς είδαμε, ότι δεν διαφθείρουν όλα τα παιδιά, άλλα μόνο τους «εκ φύ-σεως φίλους αυτών των πραγμάτων». Έπτω, ως το παραδεχόμμε. Άλλά είναι σωστό οι «εκ φύσεως φίλοι» να γίνων-ται «φίλτεροι» με τα θεάματα που τους έξάπτουν, αντί να βλέπουν άλλα που θι είχαν την δύναμη ναποκοιμίσουν μέσα τους, να εκμηδενίσουν κάθε επικίνδυνη «φιλία»: Έπειτα, που ξέρουμε ποιά παιδιά είναι και ποιά δεν είναι «εκ φύ-σεως φίλοι», δηλαδή επιδεκτικά διαφθο-ράς; Μήπως τώχτε γραμμένο στο κούτελο; Κι' ακόμη, ποίος έγγυάται ότι και καλά παιδιά, χωρίς καμμία φυσική τάσι προς το κακό, δεν μπορεί να δια-φθαρούν, να παρασυρθούν, στην πρώτη εύκαιρία, στην πρώτη προτροπή ενός κακού φίλου, όταν έχουν γεμισμένο το κεφάλι και φουσκωμένη τη φαντασία από τα θεάματα και τα διδάγματα του Κινηματογράφου;... Γι' αυτό ο Κινημα-τογράφος άποτελεί «δημόσιο κίνδυνο» της τρυφεράς νεολαίας, γι' αυτό το ρίχτηκε ο τύπος και γι' αυτό τα παι-διά, είτε φίλοι εκ φύσεως είναι, είτε έχ-θοροι αυτών των πραγμάτων, δεν πρέπει να πηγαίνουν στα Κινηματοθέατρα, παρὰ σπανίως, και με μεγάλη προσοχή και προύλαξι.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΑΓΟΣ

— Πώς; έμπρός μου δεν πεθαίνεις απ' το φόβο, έσύ λαγός; είμαι ο λύκος! δέ με ξερείς; των άρνιώνε ο κυνηγός!

— Άρχοντά μου, τρέμω, σβύνω, και θά έπέθανα ο φτωχός. Μά, στη θέση έτούτη πούμαι, Νά με... πιάσμε δέ φοβούμαι! Δέ μου λές, αλήθεια, τρέμεις, λέν, σαν είσαι... μοναχός; (*)

— Κατεβαίνεις νάν τα αίτούμε; — Κύττα πέρα κάτω... σκύλους! — Φεύγεις... Πόσο το λαπούμαι Της φακίς το παλληκάρι. Πού μας ήθε σα λιοντάρι. Και μάς φεύγει... σά λαγός, Τών άρνιώνε ο κυνηγός!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Ο Λύκος μόνος του είναι τόσο ανήσυχος, που τα χάνει με τον παραμυθιότερο κρότο. — Σ. Π.

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ο κυβερνήτης τῆς θαλαμηγοῦ, ἅμα εἶδε ὅτι κι' αὐτὴ τῇ φορᾷ δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ μῇ στὸν ὅρμον, ἀποφάσισε νὰ καταβῇ τὰ πανιά καὶ νὰγκυροδο- λήσῃ. "Οἱ αὐτοὶ οἱ χειρισμοὶ ἐγί-νοντο μὲ μεγάλη βία καὶ παραζάλῃ, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ κότερο εἶχαν ἰδῇ τοὺς Μπαρμπούτζηδες νὰ μὲ κυνηγοῦν κ' ἐπειτα νὰ φεύγουν. Ἐπρόκειτο νὰ τοὺς κόψουν τὴν ὑποχώρησι, πρὶν προθά-σουν κι' ἐκεῖνοι νὰ ἐπιβιβασθῶν στὴν «Πριγκήπισσα Ἰδα».

Κάτω στὴν ἀκρογιαλιά, ὁ Βάρθος κι' ὁ Μάζος πολέμοῦσαν νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὴ βάρκα(*) πού τὴν εἶχαν τραβήξῃ πολὺ ἔξω στὴν ἄμμο. Ἐγώ, ἀπὸ μιὰ παιδικήσια περηφάνεια, δὲν μπόρεσα νὰ βαστάξω καί, γιὰ νὰ δείξω

στὸν Βάρ-θο, ὅτι τὸ μαχαίρι του δὲν μὲ εἶχε ἐπιτύχει, τοῦ φώ-ναξα ἀπὸ πάνω ἔ-να περι-παικτικό — Κού-κου!..

Ἀλλὰ ὁ Σικε-λός, πο-λὺ βια-στικός

καὶ ἴσως φοβισμένος, δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, παρὰ μ' ἓνα βλέμμα μί-σους καὶ μὲ μιὰ χειρονομία φοβερστι-κῆς. Συγχρόνως, οἱ φίλοι μου ἀπὸ τὴν «Ἀφρόδεσσα» μοῦ ἀποκριθῆκαν, αὐτοὶ μὲ φωνὲς ἐνθαρρυντικές.

Ἐπειδὴ ἦταν πιθανὸν νὰ συγκρου-σθῶν μὲ τοὺς κακυόργους, ὁ κ. Δάβ-σων δὲν ἄφισε τὸν Κάρολο νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πλοῖο. Αὐτοὺς ὅμως, οἱ δὺο μεγα-λῆτεροι γιοῖ τοῦ κι' ὁ ἀστυνόμος κατέ-βηκαν στὴ βάρκα καὶ μὲ δυνατὴ κωπη-λασία ἐτράβηξαν γιὰ τὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς Μπαρμπούτζηδες νὰ φύγουν. Οἱ κωπηλάτες τῆς «Ἀφρόδεσσας» εἶχαν νὰ κάμουν μακρύτερον δρόμο· ἀλλὰ ἡ βάρκα τοὺς ἐξεκίνησε ἓνα λεπτὸ τῆς ὥρας πρὶν πέσῃ στὴ θάλασσα ἡ βάρκα τῶν κακυόργων. Αὐτὴ ἡ ἐνὸς λεπτοῦ προτεραιότης ἐξίσωσε τῆς πιθανότητες τῶν ἀντιπάλων. Οἱ Μπαρμπούτζηδες, σκυμμένι στὰ κουπιά τους, ἔλαμναν μὲ λύσσα, μὲ μανία. Ἀλλὰ καὶ οἱ γιοῖ

(*) Ἰδὲ εἰκ. προηγ. φύλλου, σελ. 192.

τοῦ κ. Δάβσων, ὁ Νεῖλ κι' ὁ Ἐρικ, ἐ-βαζαν ὅλη τους τὴ δύναμι.

Ὅταν ἡ δὺο βάρκες ἐπλησίασαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀρκετά, ὁ κ. Δάβσων ἐφώναξε στοὺς Μπαρμπούτζηδες νὰ σταθῶν. Κι' ὁ ἀστυνόμος, ποῦ ἀνελάμ-βανε πιά τὰ καθήκοντά του, μὲ στεντο-ρεία φωνὴ τοὺς ἐπρόσταξε:

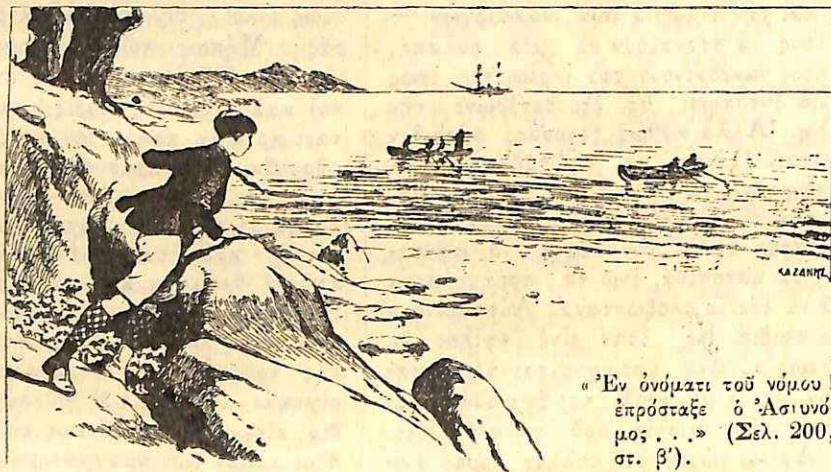
— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου!

Οἱ δὺο Σικελοὶ ἔσκυψαν ἀκόμη πε-ρισσότερο στὰ κουπιά τους καὶ τὰ κου-νοῦσαν μὲ τέτοια γρηγοράδα, ὥστε ἡ βάρκα τους δὲν ἔτρεχε πιά, ἀλλὰ πε-τούσε.

Ἀλλοῖμονο! Ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ φθάσουν στὸ κλεμ-μένο κότερό τους.

Ἡ στιγμὲς ἐφαίνοντο ἀτελείωτες, προπάντων γιὰ τὸν Κάρολο καὶ γιὰ μένα, ποῦ δὲν εἶχαμε νὰ κάνουμε ἄλλο παρὰ νὰ κυττάζουμε..

Ὁ φίλος μου, σκυμμένος ὅλος ἀπὸ

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου! ἐπρόσταξε ὁ Ἀστυνό-μος... (Σελ. 200, στ. β').

τὴν κουπαστή, ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια τῆς δουξβάρκες. Ἐγώ, στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου μου, ἔτρεχα ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὰν ἀ-γριόγατος ἐπάνω σὲ καυτὰ τοῦβλα. Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ καταβῶ ἀπὸ τὴ σκοπιὰ ἐκεῖνη, γιὰ νὰ μὴ χάσω οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια μου τὰ συμβαίνοντα.

Ἀλλὰ δὲν περιμέναμε ἔτσι πολλὴ ὥρα. Τὸ σπουδαῖο, τὸ σημαντικὸ γεγο-νὸς συνέβη ξαφνικά καί, μὰ τὴν ἀλή-θεια, δὲν ἦταν ἐκεῖνο ποῦ περιμέναμε...

Οἱ Μπαρμπούτζηδες δὲν ἤξεραν κα-θόλου τὸ λιμάνι μας καὶ τὸν κίνδυνον ποῦ ἔκρυβε στὰ νερά του. Ἀπὸ τὴν πυ-ρετώδη τους βία νὰ φθάσουν στὴ θαλα-μηγό τους τὸ γρηγορώτερον, δὲν ἐπρόσε-χαν, δὲν ἔδλεπαν σχεδὸν μπροστά τους. Ἐνὰς ἀπείσιος κρότος ἀκούσθηκε. Ἡ βάρκα τους, σπασμένη, ἐβούλιαξε στὴ στιγμὴ κι' οἱ δὺο ἄνδρες βρέθηκαν στὴ θάλασσα. Εἶχαν πέσῃ ἀπάνω σὲ μιὰ ξέρα, 'ς ἓναν ὑψαλὸ βράχο, ποῦ μὲλ:ς ἡ κορυφὴ του διεκρίνετο ἐπὶ τὴν ἐπιφάνεια, κι' αὐτὸ ὅταν ἡ θάλασσα εἶχε ἄκρα γα-λῆνη. Ἀλλὰ τὰ κύματα τὸν ἐσκέπα-

ζαν ὁλόκληρο κ' ἔπρεπε νὰ ξέφυγ κανεὶς τὸ μέρος, γιὰ νὰ τὸν ἀποσύγῃ.

Βάρκα καὶ ἄνθρωποι ἐξαφανίσθηκαν σὲ μιὰ στιγμή. Σχεδὸν ἀμέσως, τὰ συν-τρίμια τῆς βάρκας ἀνέβηκαν στὴν ἐπι-φάνεια. Μαζί τους κ' ἓνα κεφάλι ἄν-θρώπου βγήκε ἀπὸ τὰ νερά. Ἀλλὰ μόνον ἓνα κεφάλι.

Ὅλ' αὐτὰ ἐγείναν ἀστραπηδόν. Ἐ-μεινα στὴ θέσι μου σὰν ἀπυλωμένος. Παράτηρητα ὅμως, ὅτι ἡ βάρκα τῆς «Ἀ-φρόδεσσας» ἔτρεχε μ' ὅλη της τὴν ταχύ-τητα πρὸς τὸ κεφάλι, ποῦ εἶχε βγῇ ἀπὸ τὰ νερά. Τότε κατέβηκα τρέχοντας στ' ἀκρογιαλιά.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΣΤ'. — ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου]

Νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Γεωργίου, ἐγενήθη εἰς τὸ Ναύπليون τὸ 1838. Νεαρός ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας κ' ἔχρησεν ἐδῶ σχεδὸν διαρκῶς, εἰς τὴν παλαιὰν συνοικίαν Ροδακιοῦ, εἰς τὴν ὁδὸν Πε-τράκη, ὅπου ἦτο τὸ πατρικὸν του σπιτί. Γράμ-ματα δὲν ἐδιδάχθη πολλά· εἶνε ζήτημα μάλιστα ἂν ἐτελείωσε τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. Ἀλλ' ἂν δὲν ἦτο λόγιος, ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἦτο γε-νημένος ποιητής. Ὁ πλέον εὐφάντατος, ὁ πλέον ἐμπνευσμένος τῶν ἀθηναίων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς, ἀνεδείχθη γρήγορα καὶ ὁ δημοφιλέστερος. Τὸ Πανελλήνιον τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐλά-τρευεν. Ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν «ἐθνικός ποιητής». Οἱ κριτικοί, καὶ οἱ αὐστηρότεροι, ἀνεγνώριζαν τὴν μεγάλην του ποιητικὴν ἀξίαν. Ὅταν ἀπέ-θανε τὸ 1895, αἱ Ἀθῆναι τὸν ἀπέθεωσαν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο παρὰ μόνον ποιητής, ἔγραψε πλῆθος ποιήματα, ἐκδεδομένα εἰς πάντες ὀγκώδεις τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο ἐξεδόθησαν μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν. Μεταξὺ αὐτῶν, πολλὰ εἶνε ἐκτενὴ ἔπη ἢ ἐμμετρα διηγήματα. Τάλλα εἶνε λυρικά, ἐρωτικά, πατριωτικά καὶ ἐλεγεία. Τὰ πλεῖστα ἔχουν μείνῃ ἱστορικά καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ ἐνθυμοῦνται ἀκόμη ἀπῆλ'ω. Ἐν γένει ἡ ποίη-σις τοῦ Ἀχιλλεὺς Παράσχου εἶνε ρομαντικὴ, μελαγχολικὴ. Ἡ μορφή, ἡ ἐκτέλεσις ὑστερεῖ· ἀλλὰ ἡ ἐμπνευσις εἶνε πάντοτε μεγάλη. Ὁ ποιητής ἔγραψε ποιήματα καὶ διὰ παιδιὰ, πολ-λὰ τῶν ὁποίων ἐδημολογεῖται εἰς τὴν «Διάπλα-σιν». Εἰς ἑκατά τὰς ἀγνωσματορίας ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ. Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος εἶνε ἓνας ποιητής πολὺ γνωστός εἰς τὴν νεολαίαν.

Ἡ Δάφνη

Μὴ μὲ ζηλεύετε! Κανεὶς Τὴ Δάφνη μὴ ζηλεύῃ! Μ' αἶμα καὶ δάκρυ πύρινον Τὴ ρίζα μου ποιεῖσιν Καλὸν τυχεὸς ὅποιος ποτὲ Τὴ Δάφνην δὲ γυρεῖται Καὶ μόνον τὰ Τριαντάφυλλα Τὸ στηθὸς του στολίζει.

Κοινὸ στεφάνι μ' ἔχουνε Ἡ Δόξα καὶ ὁ Πόνος Καὶ τὸ θλιμμέν' ἀπόπαιδα Τῆς Μοῖρας μ' ἔχουν μόνον. Κάθε μου φύλλο ἄδοξος Τὸ φαρμακεύει πόνος· Γιὰ τοῦτο μόνον ποιητὰς Στὸν κόσμον στεφανώων.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ (*)

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ

Κύτταξε! νά, τὸ καλοκαίρι! τὰ ρόδα οἱ Χάριτες συνάζουν. Δές, πῶς τὸ κύμα μαλακώνει 'ς τὴν ἀνοιξιὰτικὴν γαλήνην, πῶς κολυμπᾷ 'στὸ βάλλο τὴ πᾶππια κ' οἱ γερανοὶ στρουφὲς χαράζουν, καὶ πόση λάμψι ὁ ἥλιος χύνει!

Τρέμει ἡ σκιά βαρεῖας νεφελῆς... Παχὺ κάθε ὄργωμα ξαπλώνει· κάθε καρπὸς 'στὸ φῶς γυαλίζει, ἀστράφτει ἡ ἐλιά ἡ εὐλογημένη! Καὶ τὸ σταφυλὶ, ὅπου τοῦ Βάκχου τὸ θεῖο τὸ δῶρο στεφανώνει, μεστώνει, ἀδρῶνεται, ἀνεβαίνει!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[Συνέχεια καὶ τέλος· Ἰδὲ σελίδα 193]

— Κάτω ὁ ξένος! ὀρύεται τότε ἓνα παιδί, τρέχον πρὸς τὸν κύφωνα.

— Κάτω ὁ τύραννος! ξεφωνίζει ἐν ἄλλο.

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία! φωνάζουν ἄλ-λα παιδιὰ, ἀκολουθοῦντα τὸ πρῶτο.

Αὐτὸ ἐφθασε.

Ὅλο τὸ πλῆθος, σὰν ἓνα κύμα ἀγρι-εμένης θάλασσας, σηκώνεται καὶ τρέχει πρὸς τὸ βασιανιστήριον. Μεγάλον κύμα, ἀπέραντον, ἀπειλητικόν, φοβερόν. Ἀνεβαί-νει, κυλιέται, ξεχειλίζει μὲ κρότον. Τί ποτα δὲν εἶνε ἱκανὸ νὰ τοῦ ἀντισταθῇ.

— Ἀξίστε τὸν ἄνθρωπον, κκυοῦργο!

Ὁ φτωχὸς ζωγράφος ἐλευθερώνεται, ὁ δῆμιος κ' οἱ βοηθοὶ του τὸ βάζουν στὴ φευγάλα, γιὰ νὰ σωθῶν ἀπὸ τὴ μανία τοῦ ὄχλου, ὁ κῆρυς γρεμίζεται, τσακί-ζεται, ξεχαρβαλώνεται. Διασκορπίζου-ν τὰ τοῦβλά του καὶ στὰ ξύλα του βάζουν φωτιά.

Τὸ κίνημα γενικεύεται μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ. Κτυποῦν ἡ καμπάνες, οἱ πο-λίται ὀπλίζονται, μικροὶ καὶ μεγάλοι φωνάζου:

— Ἐλευθερία!.. Ζήτω τὸ Παρίσι!.. Κάτω οἱ Μουρχινιόνοι!.. Ἀντρέα, σά-κολουθεῖτε! Ἐμπρός!

Ἀπὸ ποῦ μαζεύθηκαν στὴ στιγμὴ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ, εἶνε ἀκατανόητο! Δές κι' ἀνοίγει ἡ γῆ καὶ τὰ ξερνοῦσε. Χιλιάδες, μυριάδες! Τὰ περισσότερα δὲν εἶχαν ἄλλα ὅπλα, παρὰ σφεντόνες καὶ πέτρες. Ἀλλὰ ποῦ νὰ σταθῶν μπροστά τους οἱ στρατιῶτες τοῦ Δούκα τῆς Μπουργκόνιας! Ὅλη τὴν ἡμέραν, τὰ παιδιὰ τοῦ Παρισίου πολέμησαν τόσο καλά, ὥστε ὡς τὸ βοάδῃ ἡ πρωτεύουσα εἶχε ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ζυγόν.

Τὴν ἄλλη μέραν, πρωί-πρωί ὁ Ἀν- (*) Ὁ Τέλλος ἄγας ἔχει μεταφράσῃ ἐμμέ-τρως ὅλα τὰ ποιήματα τοῦ Ἀνακρέοντος. Διῆγ-μα τῆς ὥρας αὐτῆς ἐθαύμαζε, ἐτοίμου ἦδη πρὸς ἐκδοσιν, εἶνε τὸ δημοσιευόμενον ἀνωτέρω «Ἐαρ».—Σ. τ. Α.

δρέας μῆκε θριαμβευτικὰ στὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ἐρωδίου.

Ἐφερνε χαρὰς εὐαγγέλια.

— Μπάριπα-Γκοντινώ, φώναζε, μὴ φοβᾶσαι πιά κανένα. Οἱ ἐχθροὶ σου, οἱ ἐχθροὶ μας, εἶνε πολὺ μακριὰ αὐτὴ τὴν ὥραν. Γιατὶ τρέχουν κι' ἀκόμα τρέχουν!

Ὁ κύρ Γκοντινώ ἤξερε ἀπὸ τὴν κόρη του τί ρόλο εἶχε παίξῃ ὁ Ἀντρέας στὸ κίνημα ἐκεῖνο, ποῦ τὸν ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸν κύφωνα καὶ ποῦ εἶχε τὸ λαμπρὸ ἀ-ποτέλεσμα νὰ ἐλευθερώσῃ κι' ὅλο τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Δούκα τῆς Μπουργκόνιας. Ἀλλὰ μπροστὰ ἐστὶν ἡρωικὸ ἀνέφιδόν του, ποῦ ἦταν ἐν τούτοις τόσο μικρός, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ φωνάξῃ:

— Ἐνα παιδί τάκαμε δλ' αὐτά;

— Δυὸ παιδιὰ, θεῖέ μου! τὸν διώρ-θωσε ὁ Ἀντρέας, δείχνων τὴν ξαδέλ-φη του. Ἡ Νικέττα πρώτη ζήτησε δι-καισύνη ἀπὸ τὸ λαόν. Κ' ἦταν δυνατό

Ἡ Νικέττα ἔπαιξε τὸν ρόλο τοῦ Καλοῦ Ἀγγέλου... (Σελ. 193, στ. α').

ὁ λαὸς τοῦ Παρισίου νὰ μὴν ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ Καλοῦ Ἀγγέλου;

— Ναι, ἔχεις δίκην, εἶπε ὁ ζωγρά-φος, δακρυσμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησί του. Δυὸ καλὰ καὶ γεν-ναῖα παιδιὰ. Σὰς χρώστ' τὴ ζωή μου! Καὶ τὰ χάλασε καὶ τὰ δυὸ μαζὶ καὶ τὰ φίλησε.

— Ζήτω λοιπὸν τὰ παιδιὰ τοῦ Πα-ρισίου! ἐφώναξε ὁ Ἀντρέας.

Κι' ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ θεῖου του, γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ κου-τροβάλα.

Ἦταν πραγματικῶς παιδί. Καὶ 'ς ὅλη τὴν ἡρωϊκὴ διαγωγὴ του, δὲν ἐ-βλεπε αὐτὸς παρὰ τὸ «ὠραῖο παιχνίδι», ποῦ εἶχε παίξῃ ἐστὺς στρατιῶτες τῶν Μπουργκινιόνων, σὲ ἀνθρώπους δηλαδὴ ποῦ δὲν τοὺς ἐχώνευε γιὰ τὸ γελοῖο φ α μ φ α ρ ο ν ν ῖ σ τ ι κ ο ὕψος τους.

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ μεγάλοι εἶνε ἡ-

ρώες, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴ συναίσθησι ὅτι εἶνε. Καὶ ἴσως αὐτοὶ εἶνε οἱ θαυμα-στότεροι.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Α. Hesse)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ὠραιότης τοῦ Παράσχου: — Ἀπὸ τὴν διάλεξιν περὶ Παράσχων τοῦ κ. Ξενοπούλου: «Ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτον ὠραίος. Ἐκπᾶγλως ὠραίος. Ἦτον ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὠραίους ποιητὰς τῆς Ἑλ-λάδος, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἄλλοι δυὸ ὑ-πῆρξαν ὁ Σολωμὸς καὶ ὁ Βαλαωρίτης. Εἶνε σύμπτωσης ἀρὰ γε ὅτι οἱ τρεῖς ὠραιότεροι τοῦ ἸΘ' ἐλληνικοῦ αἰῶνος εἶνε καὶ οἱ τρεῖς μεγαλῆτεροι: Δὲν εἴ-ξεύρω. Εἰξεύρω μόνον, ὅτι ἅμα ἀντί-κρυζες τὸν Παράσχον, χωρὶς νὰ γνωρί-ζης ποῖος εἶνε, ἔλεγες: «Αὐτὸς θὰ εἶνε Ποιητής!» Καὶ ἅμα ἐμάνθανες ὅτι εἶνε ὁ Παράσχος, ἐσυλλογίζετο: «Μὰ βέ-βαια, ἔτσι ὠραίος πρέπει νὰ εἶνε ὁ Ποιητής.» Τὸ ἤξευρε καλὰ καὶ ὁ ἴδιος. Εἶνε γνωστὸν τὸ ἀνέκδοτόν του. Κάποτε εἶχ' ἓνα φίλον Ἀλθανὸν λόγιον, Κου-λουριώτην ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζετο ὅτι Ἀλθανοὶ καὶ Ἑλληνες εἶνε ὁμαί-μονες. Αὐτὸ ὁ Παράσχος κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοοῦσε νὰ τὸ παραδεχθῇ, βλέ-πων προπάντων τὴν τερατώδη, τὴν ἀπο-κρουστικὴν ἀσχημίαν τοῦ Κουλουριώτη. Καὶ μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ καφενεῖον ὅπου συνεζήτουν, χάσας τὴν ὑπομονήν, τὸν ἔ-στησε πρὸ τοῦ καθρέπτου καὶ τῷ εἶπε: — Κουλουριώτα, ἰδὲ τοὺς Ἀλθανούς! Τὸν ἔστρεψε κατὰπιν ὥστε νὰ τὸν βλέπῃ κατὰ πρόσωπον καὶ συνεπλήρωσε: — Κουλουριώτα, ἰδὲ καὶ τοὺς Ἑλληνας!»

Τὰ Σπαρτιατικὰ νομίσματα: —

Ἀπὸ μελέτην τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Μ. Ἀνδρεάδου περὶ «δημοσίας οἰκονομίας τῶν Σπαρτιατῶν», ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς: Ἐπὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀπῆ-τεῖτο ἄμαξα μὲ δυὸ ἵππους ὅπως μετα-φερθᾶσι νομίσματα σπαρτιατικὰ ἀξίας 100 μόνον δραχμῶν! Ὁ Γάλλος ἀρ-χατολόγος Ρέιναχ, ἀναφέρων τοῦτο, προσθέτει: «Μὴ σπεύσωμεν νὰ εἰρωνευ-θῶμεν. Πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, τὸ ἀρ-γυροῦν τάλληρον ἦτο τὸ μόνον ἐν Γαλ-λίᾳ κυκλοφοροῦν νόμισμα· ὅτε δέ, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848, οἱ ἰδιῶται περίτρομοι ἀπέσυρον τὰς καταθέσεις τῶν ἀπὸ τὰς Τραπεζῶν, πολλὰ ἀγοραῖα ἄ-μαξαι ἔστηνον ὑπὸ τὸ βάρος ποσοῦ, τὸ ὁποῖον, μετατρεπόμενον εἰς χρυσόν, θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ μεταφερθῇ ἐντὸς σακκιδίου. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ τάλληρά μας θὰ προκαλῶσι τὸν γέλωτα τῶν ἀπογόνων μας, ὅπως τὸ νόμισμα τοῦ Λυκούργου προκαλεῖ τὰ σκώμματα τῶν συγχρόνων τοῦ Πλουτάρχου Ἑλλήνων».

—Τὰ δυὸ γατάκια.—«Σπανία Τιμο-
της».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα
διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοὺς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:
—«Σύννερα». Ἀρκετὰ καλὸ. Ἰσως λι-
γάκι υπερβολικὸ εἰς τὴν ἔκφρασι. — «Ὁ
Γραμματέας μου». Ἰδιόρρυθμον ὅπως ὅλα
τοῦ Πειρακτηρίου, ἀλλὰ νόστιμον καὶ με-
νόημα. Μόνο ποὺ δὲν βγαίνει εὐκόλῃ γιὰ
τὰ παιδιὰ. Εἶνε ὁ μόνος λόγος ποὺ ἀπ-
ὄσα μοῦ ἔστειλε ὡς τώρα ὁ φίλος μου, δὲν
βρῆκα νὰ τοῦ δημοσιεύσω, ὡς σχετικῶς
ποῦ εὐνόητο, παρὰ μόνον αὐτό. — «Τί εἶνε
ζωή». Στὸ Λευκωμα τῆς φίλης τῆς, ἡ *Μυ-
σοσις* ἔγραψε κατὰ πρῶτον τυπο ἀπὸ τὰ
συνειδημένα. Ἀπολύτως, δὲν εἶνε βέβαια
καινούργιον. Ἀλλὰ θὰ ἦταν παρόλογο νὰ
ζητοῦμε καινούργια φιλοσοφία γιὰ τὴν
ζωὴ ἀπὸ τὰ παιδιὰ. — «Ἡ ξαστεριά». Ὁ-
ραϊότατο. Οἱ στίχοι ὅμως διορθώθηκαν
λιγάκι ἀπὸ τὸν Ἀναγν. — «Τένεδο». Λαί-
κον ἀνέκδοτον, πολὺ καλογραμμένο. —
«Διαφορὰ Λέξεως», ἀπλὴ μετάφρασις. —
«Παιδικὰ Πνεύματα» ἐκτάκτως ὠραῖα
καὶ τὰ τρία.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Πειρακτηρίου (ἔδωσα τὸ γράμμα
σου στὸν Ἀναγν., ποὺ ἀκόμα σκέπτεται τί
τιμωρία ἀξίζει τῆς *Ἡπειρωτικῆς Ψυχῆς*)
Μαῖμουδίσαν (χαριτωμένα καὶ τὰ δυὸ

γραμματάκια· νὰ σοῦ ξήση ὁ νέος ἀνε-
πύς· καὶ καλὴ διωσκέδαισι στὴ μηχανική
Τράπεζα.) *Κουσιμόδον* (ἔλαβα 1—7 καὶ
13—17· λείπουν 8—12.) *Κάποιον ποῦ μὴ-
γαπάει* (μάλιστα, μπορεῖς;) *Γεωργ. Δ. Τσ.*
(βεβαιότατα, ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς θὰ
εἶνε εἰκονογραφημένη ὅπως ἄλλοτε.) *Ἀ-
γοῦπασιαν* (καλὴ ἡ ἰδέα, ἀλλὰ ἡ στιχομυ-
ρία πλημμελὴς;) *Ἰδεώδη* *Ἑλλάδα* (ἡ ἡρε-
10 μόνον λέξεις κ' ἐπῆρε; *Β' Ἑπαινον*· τὰ
Βραβεῖα καὶ τὸν *Α'*· Ἑπαινον ἐπῆραν ὅ-
σοι ἦσαν 12 ἢ 11 ἀκριβῶς· αὐτὸ ἦτο τὸ
δικαίον· πέτρος καὶ πετροῖς εἰμπορεῖ νὰ
εἶνε τὸ ἴδιον· ἀλλ' ἐκεῖνος ποῦ ἦρε τὸ
πετροῖς δικαιούται νὰ προτιμηθῇ;) *Κωνσ.*
Ἀο, Κρ. (εἶδα ὅτι καὶ διὰ τὴν Ἰδιωτικὰ
θὰ ληφθῇ πρόνοια.) *Α. Β. Β.* (ἔχει κα-
λῶς;) *Κλέφτικο Βόλι* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν
φιλικὴν φροντίδα.) *Ἡρώα τῆς Γραβιάς*
(παρὰ ἐγγελεῖα ἐξετελέσθη· εὐχαριστῶ διὰ
τὸ ξεσπάθωμα.) *Διογμένο Πουλί, Δοξαμέ-
νον Ρῆνον, Μικρὸν Γόησαν, Ἑλληνικὴν
Αἴγλην κτλ.*

*Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Πατρινοῦ Δια-
βολάκι, Γλυκὴ Παρελθόν, Χουσόφτερον Ἑλ-
πίδα, Ἀγκάθι* (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

Σπυρ. Γ. Γεωργ., Δοξαμένας Ἀθήνας,
Ἀγοῦπασιαν (ἔστειλα).

*Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν
15ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προ-
σεχές.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5
μόνον· μετὰ ἅ καὶ αἱ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μετὰ καὶ αἱ αἱ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πλη-
ρῶνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς τοῦ στί-
χοιο, ἔστω καὶ ἀπὸ 15 λέξιν, μετὰ καὶ αἱ
παρὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἕξ λέξεις ἀπλῶς. — Αἱ μὴ συνοδευόμενα
ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

[17—78]

Ο Σύλλογος «Ἐνωσις - Ἐλευθερία» ἠνωμέ-
νος μετὰ τοῦ Συλλόγου τῶν «Ἀνικητῶν»
ὑπὸ τοῦ κοινῶν ὀνομα «Νέα Ζωή» καὶ ὑποστη-
ριζόμενος ὑπὸ τῶν 4 παρατηρημάτων του καὶ
πολλῶν ὑποστηρικτῶν κατέρχεται πνίσχυρος εἰς
τὸ προσεχὲς Δημοψήφισμα τοῦ 1917. Ζητοῦνται
δραστηριοὶ ἀντιπροσωποὶ. Συνδρομὴ ὅρων·
1.50. Διεύθυνσις: Σταῦρον Γ. Μιχαηλίδην,
Ἀγγλικὸν Τηλεγραφικόν. Λάρνακα (Κύπρου)

[17—79]

Στὴν Γ'. ἐρώτητή μου (φυλ. 19) ἔλαβον ἀπαν-
τήσεις ἀπὸ τοῦ: *Χρυσόφτερον Ἑλπίδα,*
*Κλέφτικο Βόλι, Ἡρώα τῆς Γραβιάς, Δα-
φροσσεφῆ Βασιλέα, Ἰερόν Ἀγῶνα, Γερμα-
νόπαιδα, Σωτηρίαν Παπαθανασίου, Τραγοῦ-
δι τῆς Λευτεριάς, Μπαλάν Χωροσφῶν, Φι-
λοπαύσιδα Ἑλληνοπούλου, Ἐδελβαῖς, Φιλο-
ποιμένα, Παῦλον Χλωμόν, Ἐρηβὸν Ἐρηβῶν.*
Θοράμβον τοῦ Λικολοῦ, Ἀγνωστον, Ὀλγαν
Μπαχλογιάννη, Περαστικὴν, Ἀλκην καὶ
Κύκνον.

Ἡ καλύτερες ἀπαντήσεις εἶνε τοῦ Παύλου
Χλωμοῦ καὶ τοῦ Τραγοῦδοῦ τῆς Λευτεριάς,
ποῦ πῆραν καὶ τὸ βραβεῖον.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 10—16 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρίνα Δ. Ἀλεξάνκη, Ἰω. Καπο-
δίστριας, Ἀθηνᾶ Καποδίστρια, Κ. Σαμοθράκης,
Δ. Γ. Ζαφρανός, Γερμανόπουλος, Δ. Π. Μιχαήλ,
Αἰκατερίνη Ντασιώ, Π. Α. Ρωμανώλης, Μ. Β.
Σταυροπούλου, Ἀγ. Β. Σταυροπούλου, Γεώρ. Β.
Σταυροπούλου, Μαρίνα Σαμαρτζή, Ἐλένη Ἐπι-
σκοπική, Μαρίνα Μ. Ἀλεξάνδρου, Καλλιόπη Β.
Σταυροπούλου, Ι. Παναγιωτόπουλος, Ἰω. Μ.
Κωστόπουλος, Ὁδοιπόρος, Θ. Γ. Γιαννουλάου-
λος, Ἀντ. Α. Ρωμανώλης, Ν. Ι. Σωφράνης, Γ. Ε.
Ὀλσεν, Πανελλήνιος Πόθος, Α. Ν. Θ. Κλαδάς,
Α. Δ. Κλάδης, Α. Γ. Ζαφραλῆς, Α. Καζιμπάκης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Γ. Α. Τσουκαλάς.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.
ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Π. Ν. Παπαυσιάνου.
ΒΟΛΟΥ: Π. Γ. Βασιλέας, Θ. Κασιμάτας, Δ.

Θεοδωρίδης.
ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Ηλ. Ι. Σκούρτης.

ΚΑΛΑΜΟΥ: Π. Α. Μουκάνος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μπομποτά, Χ. Η. Σακελλάριος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἰω. Ν. Ἀντωνάκος, Ἐλ. Εὐστ.

Λοιδωρίδης, Α. Π. Θεοδόσης, Μαρίνα Ἐρηβ.

Κατὶνα Γλῆνη.

ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτοδμήσιος, Κατὶνα Γ. Γυ-
φτοδμήσιος, Μ. Γ. Γυφτοδμήσιος, Εὐαγ. Γ. Γυφτο-
δμήσιος, Θάσος Γ. Γυφτοδμήσιος, Γεώρ. Ζαυαῖος.

Ἰω. Μήτσας.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ἀν. Σ. Δημόπουλος, Γ. Σ.

Καμπύρης.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαρίνα Γ. Βλαχάκη, Δ. Θ. Παπα-
πολυχρονίου, Καλομοῖρα Βλαχάκη, Πυθ.

Βλαχάκη, Ἀντ. Καραπέλας, Κωστόλας Α.

Δογάνη, Φο. Γκολαυτῶς, Θελεῖν Γκολαυτῶς,

Ν. Λαβιδάς, Γιαν. Ἀδραχτάς, Π. Γ. Παπα-
δοπούλου, Βάσω Οἰκονομοπούλου, Κατὶνα Α.

Ἀγγελόπουλου, Ο. Γ. Παπανδρόπουλος, Μαρίνα

Παπαγιαννοπούλου, Χαρίτεια Γ. Μπούμα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Κ. Κούρταλης, Ι. Κ. Κούρ-
ταλης, Μαρ. Σταυριανόπουλου, Ν. Α. Φουντού-
κος, Σωσὸ Α. Φουντούκου, Στ. Ν. Σαρρίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν ἀλφαιδίαν καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς τρεῖς:
ΚΑΛΙΟΠΗ Β. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀθή-
ναις, **ΚΑΡΙΔΑΙΟΣ Η. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ** ἐν Λα-
ρίσσει, καὶ **ΘΕΛΕΙΝ ΓΚΟΛΑΟΥΤΩΣ** ἐν Πά-
τραις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας
ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστον
Ἀπριλίου - Ἰουλίου.

Ἀἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13ης Ἀυγούστου.

323. Λεξιγράφος

Εἰς θεότητα ἀρχαίαν,

Ζῶον ἐὰν προσχθῇ,

Βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων

Καὶ Θεὸς ὁ πρῶτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀληθινομένης Σύρου

324. Στοιχειογράφος

Χωρὶς ἐμὲ βεβήεις

Δὲν ἔμπορεῖς νὰ ξήσης·

Μέρος τοῦ λόγου εἰμι,

Ἄν μάποκεφλίσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβομένης Ἑλληνοπούλας

325. Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ ζυνὸ, πολὺ ζυνὸ,

Ἐν γράμμα ἄν ἀλλάξῃ,

Ζῶον ἐμπρός σου θὰ ἴδῃς,

Ἡμερο—μὴ τρομάξῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐανθίης Παιγνητοπούλας

326. Ἀναγραμματισμός

Ἐν ὄρνυτον διαφανές

Ἄν ἀναγραμματίσῃς,

Ἐν ὄρνυτον τῆς μουσικῆς

Γλυκὸ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατριδῶν τῶν Ἡρώων

327. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον

Ἡ Σάμος αἶς παρέχει·

Πᾶς ἄνθρωπος τὸ δεύτερον

Στὸ πρόσωπόν του ἔχει.

Τὸ τρίτον μου, καρπὸς τῆς γῆς,

Ποῦ μᾶς χρησιμεύει

Καὶ μόνος του ὁ Ρόμβος μου

Τὸ τέταρτον γυρεύει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σεντενιμένο Συριανάνη

328. Ἀσθήρ

Νῆνι κατασταθῶν οἱ ἀστε-
ρίσκοι διὰ γραμμάτων οὐ-
τως· ὥστε ἀναγινώσκονται:

Ὁριζοντίως, ὄνομα πλοίου·

καθέτως, πενήν· διαγωνίως

δὲ νῆσος καὶ Μοῦσα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξαμένο Εἰκοσιένα